

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 281/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Bývanie JMK s. r. o., Jesenského 2714/69, Žiar nad Hronom, zastúpenej advokátkou Mgr. Kristínou Grausovou, PhD., Františkánske námestie 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 407/2013 z 26. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Bývanie JMK s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2015 doručená sťažnosť spoločnosti Bývanie JMK s. r. o., Žiar nad Hronom (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj žalobca“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 407/2013 z 26. novembra 2014 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne v súdnom spore proti žalovanému [redacted] [jednému zo spoluvlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorý má byť podľa názoru sťažovateľky solidárne zaviazaným dlžníkom, pozn. (ďalej len „žalovaný“)] vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 Cb 177/2011. Okresný súd rozsudkom zo 17. septembra 2013 žalobu zamietol a žalobkyni (sťažovateľke) uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom z 26. novembra 2014, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Sťažovateľka uviedla, že „Všetky (v sťažnosti, pozn.)... opísané námietky a odkazy, ktoré sú podrobne rozvedené v našom odvolaní zo dňa 04. 11. 2013..., jednoznačne smerujú k tomu, že vlastníci bytov v bytovom dome sú voči svojim dodávateľom zaviazaní rukou spoločnou a nerozdielnou. Inak povedané, na vzťahy ako bol vzťah medzi našou spoločnosťou a vlastními bytov, založený mandátnou zmluvou, sa aplikuje ustanovenie § 139 ods. 1 OZ cez ustanovenie § 9 ods. 2 BytZ v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 BytZ. Vlastníci bytov dotknutého bytového domu sú potom solidárnymi dlžníkmi našej spoločnosti. Naša žaloba tak bok podaná správne a nemohla trpieť nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie, ako to uzavrel prvostupňový súd a porušovateľ.

Ako sme uviedli už vyššie, odvolací súd sa žiadnou z vyššie opísaných námietok z nášho odvolania vôbec nezaoberal. Máme tak za to... že odvolací súd bol povinný sa s nimi osobitne v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadať.

To však neurobil a jeho rozhodnutie je preto, podľa nás, arbitrárne, svojvoľné a tým priamo zasahuje do nášho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo obchodnej spoločnosti Bývanie JMK s.r.o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k.: 3Cob/407/2013-198 zo dňa 26. 11. 2014 bolo porušené.

II. Rozsudok Krajského súdu... č. k.: 3Cob/407/2013-198 zo dňa 26. 11. 2014 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

III. Obchodnej spoločnosti Bývanie JMK s.r.o. sa priznáva náhrada trov konania v sume vo výške 296,44 €..“

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľka k sťažnosti pripojila rozsudok okresného súdu č. k. 24 Cb 177/2011-161 zo 17. septembra 2013, odvolanie zo 4. novembra 2013 proti nemu a rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Cob 407/2013 z 26. novembra 2014.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 407/2013 a jeho rozsudkom z 26. novembra 2014 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (body 1 a 4).

10. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namietala porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie) najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne vykonaného dokazovania a najmä z nesprávneho právneho posúdenia predmetu (podstaty) posudzovanej právnej veci (pozri tiež bod 3).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho

posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 3 Cob 407/2013 z 26. novembra 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

13. Ešte pred samotným posudzovaním dôvodnosti sťažovateľkinej sťažnosti považuje ústavný súd za relevantné podrobnejšie sa zaoberať odôvodnením prvostupňového rozsudku č. k. 24 Cb 177/2011-161 zo 17. septembra 2013, s ktorým sa „*odvolací súd v celom rozsahu*“ stotožnil a „*konštatujúc vecnú správnosť napadnutého rozsudku a reflektujúc dôvody odvolania k veci dodáva, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dokazovanie...*“ (pozri tiež bod 14). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísal priebeh ním vykonaného dokazovania, zaoberal sa výkladom a plnením jednotlivých bodov mandátnej zmluvy z 21. októbra 2009, dodatkom č. 1 k tejto zmluve, splátkovou úhradou peňažných záväzkov (plnením vlastníkov bytu), vyjadreniami účastníka zmluvného vzťahu:

«Uznesením zo dňa 8. 6. 2011 pod č. k. 33Rob/904/2011-50, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 6. 2011, súd vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní doplnil a opravil

nesprávne, neúplné a nezrozumiteľné podanie, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 26. 4. 2011, a to nasledovným spôsobom: riadne označiť žalovaných -menovite a zrozumiteľne spolu s uvedením údajov podľa § 79 ods. 1 O. s. p. (meno, priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, príp. obchodné meno, sídlo, IČO).

V písomnom podaní zo dňa 21. 6. 2011, doručenom súdu dňa 24. 6. 2011, žalobca uviedol, že si vyberá dvoch vlastníkov bytov a spoluvlastníkov spoločných častí a zariadení bytového domu ako dvoch zo solidárne zaviazaných dlžníkov, a to ako žalovaného v I. rade [REDAKOVANÉ], nar.: [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], štátny občan SR a ako žalovaného v II. rade [REDAKOVANÉ], nar.: [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], štátny občan SR.

Žalovaný v I. rade nárok uplatnený žalobou neuznal, pričom právny zástupca žalovaného v I. rade v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 12. 9. 2011, doručenom súdu dňa 19. 9. 2011, namietal nedostatok vecnej pasívnej legitímácie s tým, že v tomto prípade sa totiž nejedná o spoločný solidárny záväzok všetkých vlastníkov bytov v bytovom dome voči žalobcovi, a teda žalobca nemôže požadovať splnenie celého dlhu od jedného z nich. Len z opatrnosti z hľadiska hmotnoprávneho právny zástupca žalovaného v I. rade uviedol, že žalobcom uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 1.811,39 eura je neoprávnený a neodôvodnený.

Z osvedčenia o dedičstve zo dňa 9. 9. 2011 pod sp. zn. 46D/291/2011, Dnot 41/2011 súd zistil, že žalovaný v II. rade [REDAKOVANÉ] zomrel dňa [REDAKOVANÉ], t. j. ešte pre podaním žaloby na súd, v dôsledku čoho tak v čase podania žaloby na súd, ako aj v čase doručenia podania žalobcu zo dňa 21. 6. 2011 súdu žalovaný v II. rade už nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, čo predstavuje taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a z toho dôvodu súd uznesením zo dňa 11. 1. 2012 pod č. k. 24Cb/177/2011-104, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3. 2. 2012, konanie voči žalovanému v II. rade zastavil.

Súd vykonal vo veci dokazovanie vypočutím konateľa a prokuristu žalobcu, splnomocnenej zástupkyne žalobcu a právneho zástupcu žalovaného, oboznámil sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu a po takto vykonanom dokazovaní ustálil skutkový stav nasledovným spôsobom.

Medzi subjektom označeným ako „[REDACTED]“ v zastúpení správcou: IMMOSEVIS Bratislava, s.r.o., Sv. Vincenta 2 Bratislava. IČO: 31 337 139“ ako mandantom a žalobcom ako mandatárom bola dňa 21. 10. 2009 uzavretá v písomnej forme mandátna zmluva č. 408JMK/2009 podľa ustanovenia § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá v článku IX., bod 9.5. obsahovala dohodu zmluvných strán o tom, že práva a povinnosti zmluvných strán neupravené touto zmluvou sa spravujú najmä, nie však výlučne príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a ktorou sa mandatár zaviazal, že v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti zariadi za podmienok dohodnutých v tejto zmluve za odplatu pre mandanta v jeho mene a na jeho účet činnosti v štádiu prípravy stavby (názov stavby „Obnova bytového domu 115 BJ Bratislava“), počas realizácie stavby a po dokončení stavby v rozsahu odborné posudky, projektová dokumentácia (článok III., bod 3.1. predmetnej mandátnej zmluvy), povolenie stavby (článok III., bod 3.2. predmetnej mandátnej zmluvy), zabezpečenie dodávok a prác (článok III., bod 3.3. predmetnej mandátnej zmluvy), zabezpečenie financovania prác (článok III., bod 3.4. predmetnej mandátnej zmluvy), realizácia stavby (článok III., bod 3.5. predmetnej mandátnej zmluvy) a ukončenie stavby (článok III., bod 3.6. predmetnej mandátnej zmluvy).

V článku V. predmetnej mandátnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že mandant zaplatí mandatárovi odplatu za vykonávanie činnosti v rozsahu čl. III. tejto zmluvy sumu vo výške 10.871,34 eura, ktorá mala byť v zmysle článku VI. zmluvy uhradená na základe faktúr v rovnomerných splátkach vo výške 1.811,89 eura v nasledovných termínoch: prvá splátka bude fakturovaná do 10-tich dní po podpise tejto zmluvy, druhá splátka bude fakturovaná do 10-tich dní po zrealizovaní predmetu plnenia uvedeného v bode 3.1 tejto zmluvy, tretia splátka bude fakturovaná do 10-tich dní po zrealizovaní predmetu plnenia uvedeného v bode 3.2 tejto zmluvy, štvrtá splátka bude fakturovaná do 10-tich dní po zrealizovaní predmetu plnenia uvedeného v bode 3.3 tejto zmluvy, piata splátka bude fakturovaná do 10-tich dní po zrealizovaní predmetu plnenia uvedeného v bode 3.4 tejto zmluvy a šiesta splátka bude fakturovaná do 10-tich dní po zrealizovaní predmetu plnenia uvedeného v bodoch 3.5 a 3.6 tejto zmluvy.

Dňa 5. 1. 2010 bol uzavretý dodatok č. 1 k mandátnej zmluve č. 408JMK/2009, ktorým sa zmenilo znenie článku VI. predmetnej mandátnej zmluvy tým spôsobom, že

zmluvné strany sa dohodli, že mandant zaplatí mandatárovi odplatu dohodnutú v čl. V tejto zmluvy na základe faktúr v nasledovných termínoch: prvá splátka vo výške 1.811,89 eura bude fakturovaná do 10-tich dní po podpise tejto zmluvy, druhá splátka vo výške 5.435,67 eura bude fakturovaná do 10-tich dní po zrealizovaní predmetu plnenia uvedeného v bode 3.1 až 3.3 tejto zmluvy a tretia splátka vo výške 3.623,78 eura bude fakturovaná do 10-tich dní po zabezpečení financovania prác a začatí realizácie prác na stavbe dodávateľom.

Žalobca v žalobe uviedol, že žalovanému zastúpenému správcom žalobca dňa 29. 1. 2010 vystavil faktúru č. FV10008 na sumu vo výške 5.435,67 eura, t. j. na sumu druhej splátky, splatnú dňa 15. 2. 2010 a dňa 3. 2. 2010 žalobca so žalovaným zastúpeným správcom uzavrel splátkový kalendár k faktúre č. FV10008, ktorú žalovaný zastúpený správcom akceptoval bez akýchkoľvek námietok, či výhrad. Splatnosť prvej čiastkovej splátky nastala dňa 15. 2. 2010 (bod 3.1. mandátnej zmluvy bol splnený dňa 22. 12. 2009), splatnosť druhej čiastkovej splátky nastala dňa 22. 2. 2010 (tohto dňa bol splnený bod 3.2 mandátnej zmluvy) a splatnosť tretej čiastkovej splátky nastala najneskôr dňa 29. 3. 2010 (skutočnosti odôvodňujúce splnenie bodu 3.3 mandátnej zmluvy sú podľa vyjadrenia žalobcu v žalobe obsiahlo opísané v odpovedi na výzvu na vrátenie bezdôvodného obohatenia zo dňa 23. 7. 2010, konkrétne v časti „K bodu č. 5“, „K bodu č. 6“, „K bodu č. 7 a „K bodu č. 8“). Dňa 12. 3. 2010 žalovaný zastúpený správcou poukázal v prospech bankového účtu žalobcu sumu vo výške 3.623,78 eura, t. j. 2/3 sumy fakturovanej na základe faktúry č. FV10008 a doposiaľ zostala neuhradená suma vo výške 1.811,89 eura, a to i napriek tomu, že jej splatnosť nastala najneskôr dňa 29. 3. 2010. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že dňa 30. 4. 2010 prevzal výpoveď mandátnej zmluvy, čím sa činnosť žalobcu pre žalovaného zastúpeného správcou skončila. K žalobe žalobca pripojil výpis z listu vlastníctva č. ■■■■■, mandátnu zmluvu č. 408JMK/2009 zo dňa 21. 10. 2009, dodatok č. I k mandátnej zmluve č. 408JMK/2009 zo dňa 5. 1. 2010, faktúru č. FV10008, splátkový kalendár úhrady faktúry č. FV10008 zo dňa 3. 2. 2010, výpoveď mandátnej zmluvy č. 408JMK/2009 zo dňa 29. 4. 2010 a odpoveď žalobcu na výzvu na vrátenie bezdôvodného obohatenia zo dňa 23. 7. 2010.

Právny zástupca žalovaného v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 12. 9. 2011 okrem uplatnenia námietky nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v danom konaní tiež

uviedol, že žalobca v žalobe odvodzuje svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy od splatnosti svojej odplaty v zmysle mandátnej zmluvy a v zmysle ustanovení splátkového kalendára. Nárok na uvedenú odplatu však žalobcovi nevznikol jednak preto, že žalobca nesplnil riadne všetky náležitosti podľa bodov 3.1 až 3.3 mandátnej zmluvy, a teda nemohla nastať splatnosť požadovanej odplaty vo výške 5.435,67 eura, ale predovšetkým preto, že správca IMMOSERVIS Bratislava, s.r.o. vypovedal mandátnu zmluvu so žalobcom ku dňu 30. 4. 2010, a teda bolo potrebné určiť aký rozsah činností žalobca skutočne realizoval vo vzťahu k celému objemu činností predpokladaných mandátnou zmluvou, a teda aká pomerná odmena z celkovej dohodnutej odmeny mu patrí. Podľa názoru žalovaného žalobca nevykonával taký objem činností vo vzťahu k celku, ktorý by odôvodňoval zaplatenie odplaty vyššej ako bola celkovej dohodnutej odplaty.

Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 29. 1. 2012, doručenom súdu dňa 3. 2. 2010. k námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného uviedol, že má za to, že žalovaný ako jeden z vlastníkov bytov v bytovom dome súp. č. [REDAKOVANÉ] zapísanom na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] vedenom Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, katastrálne územie [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ] je v súlade s právnymi normami obsiahnutými v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov zaviazaný z právnych úkonov týkajúcich sa domu podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a to ako jeden z viacerých solidárnych dlžníkov.

Konateľ žalobcu [REDAKOVANÉ] na pojednávaní konanom dňa 17. 9. 2013 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomnej žaloby, ktorou sa žalobca domáha zaplatenia istiny s príslušenstvom s tým, že pre vlastníkov bytov žalobca vykonával inžiniersku činnosť na zateplenie a celú obnovu bytového domu. Prvé rokovania začali v roku 2009 a vyústili do uzavretia mandátnej zmluvy, podľa ktorej malo byť žalobcovi uhradených šesť splátok za ucelené činnosti definované v zmluve. Prvé tri splátky uhradené boli, nebola uhradená štvrtá splátka, ktorá je predmetom daného sporu, a to za spracovanie súťažných podkladov a zorganizovanie verejných obchodných súťaží podľa Obchodného zákonníka, ktoré boli organizované za prítomnosti vlastníkov, ktorí vyberali víťazné podklady. Žalobcom boli organizované tri súťaže, a to na zateplenie, na zdravotnú techniku

a na dodávku okien, do ktorých sa prihlásilo 22 firiem, z ktorých 14 aj predložilo svoje návrhy. Bola realizovaná ešte štvrtá súťaž na dodávku výťahov, ktorú však nerealizoval žalobca, ale realizoval ju správca, resp. si vlastníci len určili dodávateľa. Rovnako nebola uhradená ani piata splátka, ktorú však žalobca ani nenárokuje, nakoľko táto etapa nebola dokončená. Bola dokončená len asi z troch štvrtín, a nie je predmetom daného sporu. Súťaže boli ukončené vo februári 2010 a po ich ukončení ešte žalobca zrealizoval dodatočné rokovania s tromi víťaznými firmami, ktorých predmetom bol rozsah a cena dodávok a s výsledkami týchto rokovaní žalobca dňa 29. 3. 2010 vystúpil na schôdzi vlastníkov, ktorým boli zo strany žalobcu predložené tri verzie rozsahu dodávok a šesť verzií financovania, avšak nepodarilo sa dospieť k výsledku, keďže „za“ bolo 72 vlastníkov a „proti“ bolo 21 vlastníkov, pričom bolo potrebných 77 hlasov. Tieto rokovania ohľadom rozsahu a financovania však už patrili pod piatu splátku, ktorá nie je predmetom daného sporu, ale uskutočnenie týchto činností preukazuje, že boli splnené podmienky pre úhradu štvrtej splátky, ktorá je predmetom daného sporu. Asi mesiac po konaní tejto schôdze vlastníkov bola predmetná mandátna zmluva zo strany vlastníkov vypovedaná, pričom zo strany vlastníkov pána [REDAKOVANÉ] a pána [REDAKOVANÉ] bola činnosť žalobcu spochybňovaná.

Prokurista žalobcu [REDAKOVANÉ] na pojednávaní konanom dňa 17. 9. 2013 uviedol, že pán [REDAKOVANÉ] t. j. žalovaný spochybnil odbornosť žalobcu, avšak prokuristu žalobcu poukázal na to, že aj v médiách boli zverejnené pozitívne referencie na spoločnosť žalobcu a žalobca mal záujem predmetnú vec dotiahnuť až do konca. Z toho dôvodu vyvolali rokovania so správcom, ktorému ponúkli riešenie, že ak im bude zaplatená štvrtá splátka, dokončia celú činnosť v zmysle zmluvy, a to bezplatne s tým, že si nebudú nárokovať ďalšie dohodnuté splátky, ale podľa informácií žalobcu o tom vlastníci bytov ani neboli na schôdzi informovaní.

Splnomocnená zástupkyňa žalobcu na pojednávaní konanom dňa 17. 9. 2013 uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomnej žaloby s tým, že podľa názoru žalobcu boli vykonané asi 4/6 dohodnutej činnosti a tomu by mala zodpovedať aj uhradená odplata, avšak boli uhradené zo šiestich splátok len tri a štvrtá je predmetom sporu. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovaného, splnomocnená zástupkyňa žalovaného uviedla, že

žalovaný je jedným z vlastníkov v bytovom dome, ktorého sa predmetné činnosti týkali, pričom podľa názoru žalobcu zo zákona o vlastníctve bytov v spojení s Občianskym zákonníkom, resp. Obchodným zákonníkom vyplýva solidárna zodpovednosť vlastníkov bytov a žalobcom bol žalovaný ako jeden z vlastníkov vybraný na to, aby uhradil predmetnú sumu. Z uvedených dôvodov splnomocnená zástupkyňa žalobcu navrhla, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania pozostávajúcich zo súdneho poplatku. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 17. 9. 2013 uviedol, že navrhuje žalobu v plnom rozsahu zamietnuť, a to z dôvodu, že 50 % dohodnutej odmeny bolo uhradené, čo podľa názoru žalovaného zodpovedá rozsahu vykonaných prác a dokonca podľa názoru žalovaného nebolo vykonaných ani celých 50 % z dohodnutého rozsahu prác. K tvrdeniam žalobcu o šiestich splátkach právny zástupca žalovaného poukázal na skutočnosť, že dňa 5. 1. 2010 bol uzavretý dodatok k mandátnej zmluve, ktorým bol zmenený článok VI.. bod 6.1 tým spôsobom, že boli dohodnuté len tri splátky. Tento dodatok uzatváral správca bez súhlasu vlastníkov, pričom k jeho uzavretiu právny zástupca žalovaného navrhol vypočuť správcu, resp. jeho zástupcu ako svedka. Súčasne právny zástupca žalovaného uviedol, že prostredníctvom výzvy súdu žalovaný navrhuje pristúpenie [REDAKOVANÉ] do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného s tým, že [REDAKOVANÉ] je jedným z vlastníkov, v súčasnosti je zástupcom vlastníkov a má záujem na výsledku daného sporu. Súčasne právny zástupca žalovaného navrhol aj vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru „Stavebníctvo“ na posúdenie rozsahu vykonaných prác.

[REDAKOVANÉ] listom zo dňa 1. 10. 2013, podaným na súd dňa 2. 10. 2013. na výzvu súdu oznámil, že nevstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného.»

Po odcitovaní na vec sa vzťahujúcej zákonnej úpravy okresný súd uviedol:

«V prípade zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov ide o *lex specialis*, ktorý presne upravuje špecifickú oblasť spojenú s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ako aj vzájomné vzťahy vlastníkov bytov a nebytových priestorov navzájom a vo vzťahu k správcovi. V prípade vlastníkov bytov

a nebytových priestorov v bytovom dome nejde podľa názoru súdu o klasický typ solidárnej zodpovednosti umožňujúci veriteľovi úspešne uplatňovať svoje nároky voči ľubovoľnému jednému solidárnemu dlžníkovi, ale zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov ustanoveniami § 8b ods. 1 a § 9 ods. 2 jednoznačne určuje okruh účastníkov, t. j. všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome ako účastníci konania zastúpení pred súdom správcom, pričom zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov dokonca v ustanovení § 8b ods. 4 upravuje prípady vylúčenia zodpovednosti vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome za úhradu záväzkov voči dodávateľom služieb a tovaru obstarávaných správcom v rámci zmluvy o výkone správy. Tento právny názor zodpovedá aj faktickému stavu, keďže vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome rozhodujú síce o právnych úkonoch týkajúcich sa bytového domu spoločne formou hlasovania, avšak ich faktickú realizáciu už ďalej zabezpečuje správca bytovému domu, v dôsledku čoho jednotliví vlastníci nedisponujú informáciami a dokladmi potrebnými k účelnému bráneniu práv a oprávnených záujmov v podstate všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, nehovoriac o tom, že dotknutý vlastník „vybraný“ veriteľom na plnenie záväzku by sa v prípade neúspechu v konaní mohol domôcť plnenia ostaných vlastníkov, prípadne správcu voči svojej osobe len ďalšou žalobou, čo nebolo účelom právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že v prípade žalovaného ako jedného z vlastníkov bytov nie je daná pasívna legitímácia v danom konaní a z toho dôvodu súd za účelom hospodárnosti konania nevykonával vo veci ďalšie navrhované dôkazy a žalobu v celom rozsahu zamietol.»

14. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu (v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, pozn.) ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, primerane (aj keď stroho) odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Krajský

súd najskôr oboznámil výsledky konania okresného súdu v predmetnej veci, podstatu odvolacích námietok sťažovateľky a stanovisko žalovaného:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní nebola preukázaná pasívna legitímácia žalovaného. Uviedol, že zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je svojím charakterom lex specialis, ktorý presne upravuje špecifickú oblasť spojenú s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ako aj vzájomné vzťahy vlastníkov bytov a nebytových priestorov navzájom a vo vzťahu k správcovi. Podľa názoru súdu prvého stupňa v prípade vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome nejde o klasický typ solidárnej zodpovednosti umožňujúci veriteľovi úspešne uplatňovať svoje nároky voči ľubovoľnému jednému solidárnemu dlžníkovi, pričom poukázal na ustanovenia § 8b ods. 1 a § 9 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len byt. zák.), v ktorých je jednoznačne upravený okruh účastníkov, t. j. všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome ako účastníci konania zastúpení pred súdom správcom, pričom zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov dokonca v ustanovení § 8b ods. 4 upravuje prípady vylúčenia zodpovednosti vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome za úhradu záväzkov voči dodávateľom služieb a tovaru obstarávaných správcom v rámci zmluvy o výkone správy. Súd prvého stupňa uviedol, že vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome rozhodujú síce o právnych úkonoch týkajúcich sa bytového domu spoločne formou hlasovania, avšak ich faktickú realizáciu už ďalej zabezpečuje správca bytovému domu, v dôsledku čoho jednotliví vlastníci nedisponujú informáciami a dokladmi potrebnými k účelnému bráneniu práv a oprávnených záujmov v podstate všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Súd prvého stupňa tiež spomenul, že dotknutý vlastník „vybraný“ veriteľom na plnenie záväzku by sa v prípade neúspechu v konaní mohol domôcť plnenia ostaných vlastníkov, prípadne správcu voči svojej osobe len ďalšou žalobou, čo nebolo účelom právnej úpravy obsiahnutej v spomínanom zákone č. 182/1993 Z. z.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca rozsiahle odvolanie, v ktorom odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že žalobe

vyhovie, alebo rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prípade neúspechu žalobcu v odvolacom konaní žiadal pripustiť možnosť dovolania vzhľadom na otázku zásadného právneho významu ohľadom solidárnej zodpovednosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov vzniknutých pri správe bytového domu. V odvolaní poukázal na ustanovenia § 7b ods. 5 a § 8b ods. 4 Byt. zák. a k týmto ustanoveniam viažuce sa odborné komentáre, ktoré podľa názoru žalobcu svedčia solidarite vlastníkov v záväzkových a právnych vzťahoch. Uviedol, že nepovažuje za správny právny názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého správca preberá v niektorých prípadoch plnú zodpovednosť za vlastníkov bytov. Uviedol, že správca domu vykonáva správu domu v mene a na účet vlastníkov ako príkazník a priamy zástupca a zodpovedá za záväzky vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, vzniknuté pri výkone správy až do výšky splatených úhrad za plnenia alebo výšky zostatku fondu prevádzky, údržby a opráv v príslušnom dome. Zodpovednosť za úhradu záväzkov voči dodávateľom služieb a tovaru, ktoré obstaráva správca v rámci zmluvy o výkone správy, nesie vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome iba ak nie sú kryté úhradami za plnenia alebo úhradami preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv správcovi. Uviedol, že z uvedeného nevyplýva delená zodpovednosť medzi správcom a vlastníkami bytov, ale to, že vlastníci bytov sú zodpovední za splnenie svojich povinností z právnych úkonov vykonávaných pri správe bytového domu vždy a voči tretím osobám sa tejto zodpovednosti nemôžu zbaviť, nakoľko majú záujem na správe vlastného majetku a o porušovaní povinností správcu pri výkone ich podnikateľskej činnosti. K argumentu súdu prvého stupňa ohľadom ďalších konaní spôsobených neúspechom žalovaného v konaní žalobca uviedol, že vnútorné vzťahy medzi vlastníkami bytov nemôže byť dôvodom pre odmietnutie aplikácie ustanovenia § 139 ods. 1 O. z., nakoľko uplatnenie regresného nároku žalovaného voči ostatným vlastníkom nesmie byť dôvodom pre zásah do práva žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy od jedného zo solidárnych dlžníkov. K nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného odvolateľ poukázal, že v prípade, ak súd prvého stupňa zistil delený záväzok, mal nárok žalobcu priznať v časti, akou je žalovaný z tohto záväzku zaviazaný a v zbytku zamietnuť. Uviedol, že v predmetnom bytovom dome je 116 bytov a minimálne tolko vlastníkov a v prípade, že by žalobca označil ako žalovaného každého z nich, bolo by konanie o nevysokej pohľadávke žalobcu

neprimerane dlhé vzhľadom na možný prechod a prevod jednotlivých vlastníckych práv. Odvolateľ preto s poukazom na uvedené skutočnosti vyslovil názor, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil vzhľadom na použitie nesprávneho ustanovenia právneho predpisu teda ustanovenia § 139 ods. 1 O. z.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že sa plne stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý uviedol, že z právnych úkonov týkajúcich sa domu, jeho spoločných častí a zariadení, príslušenstva a pozemku sú viazaní všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Taktiež vo vyjadrení vyslovil súhlas s právnym názorom súdu prvého stupňa, že do výšky splatených úhrad za plnenia alebo do výšky zostatku fondu prevádzky, údržby a opráv je zodpovedný správca, a tým je zodpovednosť vlastníkov priamo vylúčená.“

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil takto:

„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd konštatujúc vecnú správnosť napadnutého rozsudku a reflektujúc dôvody odvolania k veci dodáva, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, ktoré netreba dopĺňať o ďalšie dôkazy smerujúce k preukázaniu nároku žalobcu. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa konštatuje, že žalobca nepreukázal pasívnu legitimáciu žalovaného, ktorého nemožno vyňať ako solidárneho dlžníka z pomedzi ostatných spoludlžníkov, nakoľko v danom prípade nejde o uplatnenie si nároku vyplývajúceho zo solidárneho záväzku vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ako správne súd prvého stupňa uviedol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako správny potvrdil.“

15. K odôvodneniu namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že závery odvolacieho rozhodnutia vzhľadom na obsah podaného odvolania nie sú celkom dostatočné (sú strohé), avšak, rešpektujúc zákonnú úpravu § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ako aj skutočnosť, že krajským súdom v celosti prevzaté právne závery okresného súdu nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené, tento nedostatok (v odôvodnení krajského súdu) nebol spôsobilý privodiť iný právny stav. Z tohto dôvodu podľa názoru ústavného súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie je možné posudzovať ako zjavne neodôvodnené a svojvoľné a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

16. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom (právnymi závermi) krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti sťažnosťou napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd (v spojení s rozsudkom okresného súdu) sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý dal v zásade odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02,

III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd posudzovanú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Po odmietnutí sťažovateľkinej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi uvedenými v bode 4.

19. Nad rámec už uvedeného ústavný súd v závere ešte poznamenáva, že si je vedomý zložitou problematikou vlastníctva bytov a nebytových priestorov v bytovom dome (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov), o čom svedčí aj jeho väčšinové rozhodnutie sp. zn. PL. ÚS 110/2011 a disentujúce názory sudcov k tomuto rozhodnutiu. Avšak ani problematický názor či názor, o ktorého jednoznačnosti je možné minimálne pochybovať, sám osebe nie je spôsobilý na jeho ústavnoprávne odmietnutie, ak je nie celkom nelogický a je primerane odôvodnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015